

wěšy, aby hus'chnuła. Won rošruba měžo se swojeju kameńaneju šeferu a šyhi šebe rožoń, na kotaremž by šebe pjazeń hopjalk.

S tym gotowy, jomu hyschczer nejtrěbńejšche pobrachnu, rošměj: hogen. Togodla něto po sprošniwe dřevo gnašcho, namaka tež škoro, třewašcho a šchurowašch, až jomu šnoj wot hobliža běžašcho, ale šchykna proza běšcho podermo; wono še něšchěšcho šapališch.

Jan: „Ša mēnim, až še šchak žiwim lužam šapali a až te mogu š takim hogen šapališch, gdužkuli še jim to zo.“

Šan: Zo, to jo šchak wěrnno, ale woni tu wěž lěpej šnaju, něžli našch Robinson; woni šeru k tomu dwojake dřevo, twarde a měke, a mimo togo huměju tež tu wěž lěpej, dokulž k tomu šu wot młodošczi pschi-huzone.

Ško běšcho še Robinson hob gožinu huna-prozował a weto žednogo hogńa němějašcho, šachyschi dřevo a wosta tužny šejžezy, dokulž něto dej to rědne měžo nepřazone a něšjězone wostawišch. Togodla šašej jano někotare hawstry wjazerášcho, roštkozy janu zytromu do wody k pišcheju, poglědowašcho paš na to rědne měžo, kotregož še jomu taš wělgin šchěšcho. A wěšcžo, na zo won našlědku padnu? Won še dopomně, až jo něga doma w Hamburgu w knigłach zytał, šak Tartare šere měžo na końa pod šodko požože a jo š takim k jěži godne šgotuju. Robinson še pomyšli: to še tež hynał zynišch bužo. Wese togodla šwojo měžo, požoży jo na jaden kameń a bijašcho a šlapašcho na no š drugim kameńom a rošbi jo